

ŠVEDIJOS KRIMINALINIŲ
ROMANŲ RAŠYTOJŲ
AKADEMIJOS PRIZAS
UŽ GERIAUSIĄ 2013 m.
DETEKTYVĄ

CHRISTOFFER CARLSSON
NEMATOMASIS
IŠ Salemo

„Puikus stilius ir įtraukiantis siužetas.
Primena Stiego Larssono, Jenso Lapiduso ir Jo Nesbø kūrybą,
bet svarbiausia – tai ypatingas paties Carlssono stilius.“

Bestselerių autorius Leifas GW Perssonas

Alma littera

II

Kai pabundu, už lango tamsu. Žinau, kad kažkas atsitiko. Akies krašteliu matau mirgėjimą. Namo siena kitoje gatvės pusėje nutvieksta mirksinčios ryškiai mėlynos šviesos. Pakilęs iš lovos einu į virtuvę. Išgeriu stiklinę vandens, padedu ant liežuvio sobrilio kapsulę. Sapnavau Viktorą ir Sam.

Nešinas tuščia stikline prieinu prie balkono ir praveriu duris. Krūpteliu nuo šilto, bet drėgno vėjo. Žiūriu į pasaulį apačioje. Prie durų puslankiu stovi greitosios pagalbos ir du policijos automobiliai. Kažkas tarp dviejų gatvės žibintų tempia įspėjamąją juostą. Girdžiu duslius balsus, policijos racijos traškėjimą ir matau nebylų mėlyno švyturėlio mirksėjimą. Tolumoje – milijono žmonių šurmuly, trumpam nurimusio didmiesčio garsai.

Grižtu į vidų ir užsitempiu džinsus. Sagstausi marškinius, perbraukiu ranka plaukus. Laidinėje kažkur už sienos dūzgia ventiliatorius. Tyliai šnara drabužiai, girdisi duslus žemo balso murmesys. Kažkas iškviečia seną liftą. Šiam pajudėjus pasigirsta mechaniniai garsai ir šachta ima vibruoti.

– Gal kas nors galite išjungti tą prakeiktą liftą? – pasigirsta šnypštimas.

Lifto bildesys praryja mano žingsnių aidą leidžiantis spiraliniais laiptais aplink šachtą. Sustoju antrame aukšte ir įsiklausau. Apačioje kažkas atsitiko. Ne pirmas kartas.

Prieš keletą metų viena ne pelno siekianti organizacija nusipirko ten didelį butą. Parėmė kažkoks veikėjas, turėjęs pinigų daugiau nei reikia. Ta organizacija perdarė butą į nakvynės namus visuomenės atstumtiesiems ir visokiems nelaimėliams. Pavadino Čepmeno namais. Bent kartą per savaitę juos kas nors aplanko. Dažniausiai pavargę biurokratai iš socialinio skyriaus, bet neretai ir policija. Nakvynės namams vadovauja buvusi socialinė darbuotoja Matilda ar Martina, tiksliai nepamenu. Nors ir sena, gerbiama labiau už daugelį policininkų.

Persisvėręs per turėklus matau, kad sunkios medinės nakvynės namų durys praviros. Viduje dega šviesa. Susierzinusį vyrą ramina švelnesnis moters balsas. Liftas nuvažiuoja žemyn ir aš patraukiu drauge. Slėpdamasis už jo korpuso nusileidžiu į pirmą aukštą. Mane išvydę ten stovintys du policininkai suakmenėja. Jauni, daug jaunesni už mane. Liftas sustoja pirmame aukšte ir iškart stoja kapų tyla.

– Nevaikščiokite čia, – ištaria moteris.

– Ištempk juostą, – atsako vyras ir atkiša baltą ir mėlyną įspėjamosios juostos ritę, bet moteris tik išverčia akis.

– Pats ir ištempk, o aš pasirūpinsiu juo.

Kepuraitę laiko rankoje. Plaukai kietai surišti į uodegą, todėl veidas atrodo ištįsęs. Vyras kampuotų žandikaulių ir malonių akių. Abu atrodo nervingi, nes vis žvilgčioja į laikrodį. Ant antpečių po vieną auksinę žvaigždutę ir jokių brūkšnelių. Konstebliai.

Jis eina prie laiptų su rite rankose. Aš bandau šypsotis.

– Čia kai kas nutiko, – paaiškina ji. – Paprašysiu niekur neiti.

– Aš niekur ir neinu.

– Tai ką tada veikiate čia, apačioje?

Pažvelgiu pro didelį laiptinės langą į namą kitoje gatvės pusėje. Šis toliau užlietas mėlynos šviesos.

– Pabudau.

– Nuo mėlynos šviesos?

Linkteliu nežinodamas, ką ji galvoja. Pajuntu aitrų dvoką ir tik dabar atkreipiu dėmesį, kokia ji išblyškusi. Akys paraudusios. Ką tik vėmė.

Vos pastebimai palenkusi galvą suraukia antakius:

– Esame susitikę anksčiau?

– Nemanau.

– Tikrai?

– Aš policininkas, – pabandau, – bet ne... Ne, nemanau, kad kada nors matėmės.

Ji ilgai į mane žiūri, paskiau iš viršutinės kišenės išsitraukia bloknotę. Atsiverčia, paspaudžia tušinuką ir kažką pasižymi. Už nugaros jos kolega nemokšišškai terliojasi su įspėjama juosta. Mane tai ima nervinti. Žiūriu į duris už moters nugaros. Jokių požymių, kad būtų išlaužtos.

– Nežinojau, kad čia gyvena policininkas. Kuo jūs vardu?

– Leo, – atsakau aš. – Leo Junkeris. Kas čia įvyko?

– Iš kokio jūs skyriaus, Leo? – tęsia ji. Tonas išduoda, kad anaip tol nėra tikra, jog kalbu tiesą.

– VT.

– VT?

– Vidaus tyrimų...

– Žinau, ką tai reiškia. Ar galiu pamatyti pažymėjimą?

– Jis striukės kišenėje, mano bute viršuje, – atsakau aš, o jos žvilgsnis nuslysta man virš peties, tarsi bandytų susižvelgti su kolega. – Ar išsiaiškinote, kas ji tokia? Ta, kurios kūnas...

– Aš... – pradeda ji. – Vadinasi, žinote, kas nutiko?

Nesu labai pastabus, bet nakvynės namuose retai lankosi vyrai. Jie turi kitų vietų. O moterims pasirinkimas mažesnis, nes daugelis tokių įstaigų nepriima arba narkomanų ir alkoholikių, arba prostitučių. Vieną tų ydų galima turėti, bet ne abi. Bėda ta, kad daugelis kaip tik ir turi abi. Čepmeno namai yra išimtis, todėl čia ateina daug moterų. Norintiems patekti vidun keliamas vienintelis reikalavimas: negalima turėti ginklo. Mielas požiūris.

Taigi galima spėti, kad kalbama apie moterį, o sujudimas byloja, kad bus iškeliavusi anapus.

– Ar galiu?.. – ištariu žengdamas jos link.

– Laukiame eksperto, – išgirstu už nugaros jos kolegos balsą.

– Ar Martina viduje?

– Kas? – sutrikusi paklausia moteris ir pažvelgia į bloknotę.

– Nakvynės namų vadovė, – atsakau aš. – Mes bičiuliai.

Žvilgsnis nepatikus.

– Norėjote pasakyti Matilda?

– Būtent.

Nusiaunu batus ir paėmęs į ranką einu pro ją vidun.

– Minutėlę, – ištaria griežtai ir tvirtai suima už rankos. – Liksite čia.

– Tik noriu pažiūrėti, ar mano draugei viskas gerai, – patikinu.

– Net neprisimenate, kuo ji vardu.

– Žinau, kaip elgtis nusikaltimo vietoje. Tik įsitikinsiu, kad jai viskas gerai.

– Jokio skirtumo. Į vidų negalima.

– Dvi minutes.

Policininkė ilgai į mane spokso, kol galiausiai paleidžia ranką ir vėl pažvelgia į laikrodį. Apačioje kažkas smarkiai

daužosi į lauko duris. Ji dairosi kolegos, tas pakilo laiptais ir prapuolė.

– Palaukite čia, – ištaria man. Aš linkteliu ir nusišypsau. Stengiuosi įkvėpti pasitikėjimo.

Čepmeno namuose pasaulis atrodo vaiduokliška ramus. Virš galvos žemos lubos, po kojomis negražus, subraižytas parketas. Nakvynės namus sudaro didelis prieškambaris, kavos kambarėlis su virtuve, tualetas, dušas ir biuras. Nujaučiu, kad toliau yra miegamasis. Kvapas primena seno žmogaus spintą. Viduje prie durų stovi didelis krepšys, šalia – lapas su ranka parašytu tekstu: ŠILTI DRABUŽIAI. Iš po džemperio su gobtuvu kyšo pora pirštinių. Ištraukiu jas.

Dešiniau nuo prieškambario randu dailiai sutvarkytą virtuvę su kvadratinio mediniu stalu ir pora kėdžių. Prie jo sėdi Matilda, į seną paukštį panaši moteris aštriu profiliu ir išsidraikiusiomis sidabrinių plaukų sruogomis. Priešais ją – vyras policininko uniforma. Atrodo, susikaupusi tyliai atskatinėja į klausimus. Man praeina abu pakelia galvas. Aš linkteliu Matildai.

– Jūs iš smurtinių nusikaltimų skyriaus? – paklausia vyras.
– Tikrai taip.

Jis dėbteli į pirštines mano rankose, o aš nuduriu žvilgsnį į grindis, kur aiškiai matosi batų atspaudai. Tikrai ne aulinukai, greičiau kažkokie sportbačiai. Pridedu šalia savąjį ir matau, kad mano pėda – tiksliai tokio paties dydžio kaip neseniai čia buvusio žmogaus.

– Kur kitos moterys?
– Buvo tik ji, – atsako Matilda.
– Pažinojai?

– Šią vasarą lankėsi kelis kartus. Man regis, vardu Rebeka.

– O pavardė?

Purto galvą.

– Sakiau juk, kad net vardo tiksliai nežinau.

Toliau einu per prieškambarį į miegamąjį. Ant blyškių sienų kabo paveikslai. Pro pravirą langą vidun skverbiasi rugpjūčio naktis. Viduje stebėtina žvarbu. Miegamajame aštuonios prie sienų sustatytos lovos. Užtiesalai nevienodi. Vieni gėlėti kaip aštuntojo dešimtmečio buto sienos, kiti vienspalviai, ryškiai mėlyni, žali arba oranžiniai. Dar kiti su bjauriais, beprasmiškais raštais. Kiekviena lova pažymėta nerūpestingai ant medinės lentelės pakeverzotu numeriu. Priešpaskutinėje, pažymėtoje septintu numeriu, ant šono guli kūnas. Nugara į mane. Nutrinti džinsai ir megztinis. Matosi neprižiūrėti tamsūs plaukai. Pasidedu batus ant vienos iš lovų ir užsitempiu pirštines.

Žmonės vieni kitus šaudo, bado, muša, spardo, pjausto, skandina, laisto rūgštimi, smaugia ir traiško automobiliais. Rezultatas svyruoja nuo itin tikslaus kaip chirurginė intervencija iki negrabaus lyg viduramžių egzekucija. Šį kartą gyvybė nutrūko greitai ir gražiai, beveik nepastebimai.

Jei ne ta rausvai rudą gėlę primenanti žymė ant smilkinio, galėtum pamanyti, kad miega. Jauna, tarp dvidešimties ir dvidešimt penkerių. Atrodo kokiais penkeriais metais vyresnė, bet sunkus gyvenimas palieka pėdsaką žmogaus veide. Pasiilenkiu norėdamas geriau apžiūrėti kulkos įėjimo vietą. Kiek didesnė už smeigtuko galvutę. Kakta aptaškyta smulkiais kraujo lašeliais ir nuo ginklo likusiomis juodomis dulkėmis. Kažkas priėjo iš nugaros su smulkaus kalibro pistoletu.

Patikrinu kišenes. Atrodo tuščios. Drabužiai lyg ir nejudinti, po megztiniu matosi marškinėliai, bet nėra jokių po-

žymių, kad kas nors būtų šniukštinėjęs ir apieškojęs kūną. Atsargiai priglaudžiu rankas. Liečiu šoną, pečius ir nugarą, tikėdamasis rasti ką nors, ko ten neturėtų būti. Atraitojęs megztinio rankovę vidinėje alkūnės pusėje matau badymosi pasekmes. Vis dėlto atrodo tvarkingiau nei paprastai, tarsi būtų dalyvavusi tiksliausio dozės susileidimo varžybose.

Už nugaros girdžiu Matildos žingsnius. Sustoja tarpduryje tarsi bijodama eiti toliau.

– Langas, – ištariu. – Visada atviras?

– Ne, paprastai būna uždarytas. Kai atėjau, irgi buvo uždarytas.

– Ji prekiavo?

– Manau, kad taip. Atėjo gal prieš valandą ir pasakė, kad ieško, kur permiegoti. Daugelis moterų pasirodo kiek vėliau.

– Ką nors su savimi turėjo? Drabužių, krepšį?

– Nieko, išskyrus tai, kuo apsilvilkusi.

– Drabužiai jos?

– Tikriausiai, – šniurkšteli ji. – Bent jau ne mūsų.

– Buvo su batais?

– Prie lovos.

Juodi „Converse“ su baltais, aiškiai per storais raišteliais. Bus nusipirkusi vietoje originalių. Nelygūs ir sutrūkinėję. Laidė juose kapsules. Pakėlęs vieną batą apžiūriu padą. Niekuo neypatingas, tamsiai pilkas. Paskiau atsargiai padedu atgal. Išsitraukęs mobilųjį nukreipiu į veidą ir nufotografuoju. Aki-mirką nuo telefono blykstės oda pavirsta skausmingai balta.

– Kokia buvo, kai šiandien pasirodė?

– Apsvaigusi ir pavargusi. Kaip ir visi čia ateinantys. Sakė, kad vakaras pasitaikė prastas. Norėjo tik išsimiegoti.

– Kur buvai, kai tai įvyko? – paklausiu.

– Ploviau indus. Stovėjau nugara į duris, todėl nieko nemačiau ir negirdėjau. Visada tvarkausi tokiu metu. Daugiau nėra kada.

– Kaip pastebėjai, kad ji negyva?

– Užėjau pažiūrėti, ar užmigo. Priėjusi uždaryti lango pamačiau, kad ji...

Nebaigia sakinio.

Plačiu lanku apeinu lavoną ir patraukiu prie lango. Šis gana aukštai, nuo Čepmeno gatvės šaligatvio reikėtų stryktelėti kaip reikiant. Vėl pažvelgiu į kūną. Gatvės žibinto šviesoje kažkas blyksteli rankoje. Panašu į ploną grandinėlę.

– Ji kažką laiko rankoje, – ištariu klausimai žiūrinčiai Matildai.

Prieškambaryje pasigirsta pažįstamas balsas. Paskutinį kartą apžiūriu moterį, pasiimu batus ir išeinu paskui Matildą iš miegamojo. Kaktomuša susiduriu su Gabrieliu Birku. Seniai nemačiau, bet atrodo nepasikeitęs. Saulėje įdegęs veidas ir tamsūs trumpai kirpti plaukai. Tokius pamatęs užsimanai pakeisti šampūną. Apsirengęs nepriekaištingu juodu kostiumu, tarsi iškviestas tiesiai iš vakarėlio.

– Leo? – nustemba. – Ką, po perkūnais, čia veiki?

– Aš... Pabudau.

– Argi tu nenušalintas?

– Atostogauju.

– Parodyk ženklelį, Leo, – ištaria suspausdamas lūpas į blyškų brūkšnį. – Jei neturi, teks išeiti.

– Jis piniginėje, mano bute.

– Tai atnešk.

– Kaip tik ketinau eiti, – patikinu pakeldamas batus.

Pilkos Birko akys žvelgia į mane nebyliai. Aš padedu pirštines ir patraukiu prie durų. Išėjęs į laiptinę praeinu pro moterį, ji nustemba mane pamačiusi.

– Kaip, po velnių, jis čia pateko? – paskutiniai mane iš navkynės namų pasiekiantys žodžiai.

Užuot grįžęs į butą leidžiuosi aplink liftą besisukančiais laiptais. Išeinu į tuščią ir tamsų vidinį kiemą. Tik pajutęs po padais šaltą žemę susigriebiu, kad batus tebelaikau rankoje. Apsiavęs prisidegu cigaretę. Virš galvos dangų rėmina didelio namo sienos. Valandėlę stoviu pakaitomis rūkydamas ir kramtydamas nykščio nagą. Perėjęs vidinį kiemą atsirakinu duris ir vėl patenku į vidų, tik jau kitoje dalyje. Ši laiptinė mažesnė, senesnė ir šiltesnė. Išeinu pro lauko duris į Pontonininkų gatvę.

Gyvename tokiais laikais, kai atsidūręs tarp nepažįstamųjų jautiesi nesaugus. Kažkur netoliese ore pulsuoja sunki klubinė muzika. Prieš mane – tylus ir šešėlių pilnas Pontonininkų parkas. Netoliese sužviegia automobilio stabdžiai, paskiau žemesne pavara sugaudžia variklis. T formos sankryžoje barasi vyras ir moteris. Prieš eidamas dar spėju pamatyti, kaip kažkuris pakelia ranką. Mąstau, apie tai, kaip jie vienas kitą muša, apie negyvą moterį septintu numeriu pažymėtoje lovoje, apie jos rankoje blizgantį daiktą, apie anksčiau šiandien ant tunelio sienos matytus žodžius. Kažkas mano, kad Švedija turi mirti. Pagalvoju, jog tai parašęs žmogus gali būti teisus, kad ir kas jis yra.

Vėl išeinu į Čepmeno gatvę ir prisidegu naują cigaretę. Rankos nerimsta. Ant sienos toliau atsiranda ir dingsta nebyli mėlyna šviesa. Dabar prie namo sukiojasi daugiau unifor-

muotųjų. Užtveria dalį gatvės, nukreipia pravažiuojančias mašinas ir šaligatviu einančius pėsčiuosius. Susierzinę įnirtingai mojuoja. Asfaltas apšviestas balta stiprių prožektorių šviesa. Iš automobilio iškraunama didelė palapinė, jei staiga prasidėtų lietus.

Nuo vėjo lengvai supasi praviras Čepmeno namų langas. Viduje matau šmėžuojančias galvas. Gabrielio Birko, kriminalistikos eksperto ir Matildos. Norėčiau įdėmiau apžiūrėti šaligatvį apačioje, bet dėl to šurmulio prie namo dabar tai neįmanoma.

Užuot tai daręs pažvelgiu į mobilųjį. Prieš pusvalandį prasidėjo nauja para. Girdžiu iš netoliese įsikūrusio baro pro atvirus langus sklindantį triukšmą. Groja muzika, kažkas dainuoja: „*Every time I see your face I get all choked up inside.*“^{*} Užgesinu cigaretę ir atgręžiu Čepmeno gatvei nugarą.

Dvi didesnės Kungsholmeno gatvės subėga į siaurą blyškaus asfalto juostą. Nežinau, kaip ji vadinasi, bet yra tokia trumpa, kad galėtum perspirti kamuolį. Viename iš jos namų yra vyno raudonumo durys. Ant jų išblukusiomis geltonomis raidėmis parašytas viso labo vienas žodis – BARAS. Pradaręs duris matau ant baro padėtą galvą su šviesiais, suveltai plaukais. Durims pokštelėjus ji lėtai sujuda. Banguojantys plaukai išsiskiria per sklasmą ir Ana pakelia akis su pusiau nuleistais vokais.

- Pagaliau klientas, – burbteli perbraukdama ranka plaukus.
- Girta?
- Nuobodžiaujanti.

* Kiekvieną kartą išvydus tavo veidą man užgniaužia kvapą (angl. k.).

– Truputis reklamos ant durų padėtų privilioti daugiau lankytojų.

– Peteris nenori reklamos. Ketina atsikratyti šios vietos.

BARAS priklauso juo nesidominčiam trisdešimtmečiui, kurio tėvas nusipirko patalpas devintojo dešimtmečio pradžioje. Įrengė jose barą ir vadovavo jam, kol numirė. Tada pagal testamentą įstaiga atiteko Peteriui. Tėvo valia jis gali parduoti barą ne anksčiau nei po penkerių metų. Praėjo jau ketveri su puse, todėl, jei pasaulis neapsivers, Anai liko darbuotis šeši mėnesiai.

BARAS yra iš tų vietų, kurias randi tik ieškodamas. Viduje viskas iš medžio: pats baras, grindys, lubos, tušti stalai ir netvarkingai stovinčios kėdės. Nuo šiltos geltonos šviesos Anos oda atrodo rudesnė nei yra iš tiesų. Prieš užversdama storą knygą atsargiai užlenkia lapą. Tada paima iš spintelės butelį absento, pastato stiklinę ir įpila. Tikriausiai turėtų būti dvidešimt gramų, bet išsina gerokai daugiau. Tas gėrimas uždraustas, bet baruose vyrauja tendencija daryti daug draudžiamų dalykų.

– Čia tylu, – ištariu.

– Nori, kad paleisčiau muziką? Išjungiau, nes man trukdė.

Pats nežinau, ko noriu. Sėduosi ant vienos baro kėdžių ir gurkšteliu gėrimo. Absentas yra vienintelis alkoholis, kurį galiu vartoti. Geriu apskritai retai, bet kai jau taip nutinka, renkuosi jį. Radau šią vietą vasaros pradžioje. Apsinešęs traukiau namo ir stabtelėjau prisidegti cigaretės. Turėjau atsiremti į sieną, kad išstovėčiau nepargriuvęs. Visą laiką traukė į kairę ir niekaip negalėjau sutelkti žvilgsnio. Kai galiausiai pavvyko, prieš akis iškilo sunkios raudonojo vyno spalvos durys su užrašu BARAS. Beveik neabejojau, kad tai haliucinacija,

bet vis tiek šlitinédamas perėjau gatvę ir ėmiau daužytis. Po kiek laiko Ana atidarė – su beisbolo lazda rankoje.

Nežinau, kiek jai metų. Gal apie dvidešimt. Tėvams priklauso kažkokia sodyba Uplande, kiek šiauriau Norteljės. Prieš penkiolika metų Anos tėvas laiku suskubo įkurti interneto bendrovę ir pardavė prieš pat burbulo sprogimą. Pini-gus investavo į naujas augančias įmones. Šiais laikais kaip tik tokie veiksmai padeda žmonėms susikrauti turtus. Ji blaškosi tarp poreikio sulaukti tėvo pripažinimo ir stipraus pasidygė-jimo juo. Studijuoja psichologiją ir uždariauja BARE. Nie-kada nemačiau skaitančios mokslinę literatūrą. Užtat ryja storas knygas nutrintais viršeliais. Tai viskas, ką apie ją žinau. Draugystei beveik užtenka.

Matau save baro veidrodyje. Drabužiai atrodo kaip pasisko-linti. Numečiau svorio. Šiuo metų laiku atrodau išblyškęs. Po-žymis, kad noriu nuo visko atsiriboti. Ana padeda ant baro al-kūnes ir pasiremia galvą. Šaltai žiūri į mane mėlynomis akimis.

– Nekaip atrodai, – ištaria.

– Tu įžvalgi.

– Nė velnio. Bet kas pastebėtų.

Gurkšteliu absento.

– Mano name buvo nušauta moteris, – paaiškinu pastaty-damas stiklą. – Tas dalykas man... kažkaip trukdo.

Ana kilsteli antakius.

– Tavo name?

– Pirmame aukšte įsikūrusiuose nakvynės namuose. Ji mirė.

– Vadinasi, kažkas ją nužudė?

– Šiame mieste paprastai miršta narkomanai ir keksės, – ištariu apžiūrinédamas priešais stovinčią stiklinę. – Dažniau-

siai perdozuoja arba nusižudo. Beveik visada kitų nudaigojami vyrai, o čia moteris. Neįprasta.

Perbraukęs sau per žandą jaučiu šiurkštumą. Reikėtų nuskusti.

– Atrodė... paprastai. Žudikas apsisuko tiksliai ir švariai. Tuo labiau neįprasta. Tai man ir neduoda ramybės.

Vidiniame mano namo kieme keli vaikai vis lenktyniauja bėgiodami iš vieno galo į kitą. Regis, broliai ir seserys. Triukšmauja ir juokiasi taip, kad sienos aidi. Nežinau, kodėl dabar apie juos pagalvoju, bet tame kažkas yra. Vaizdas ir garsai atrodo reikšmingi. Primena tai, ko netekau.

– Mirtimi pasibaigusį smurto atvejų tyrimas – ne tavo skyriaus kompetencija, tiesa? – pastebi Ana.

Papurtau galvą.

– O ką daro tavasis?

– Neminėjau?

Juokiasi. Anos lūpos simetriškos.

– Čia būdamas kalbi ne per daugiausia. Bet viskas gerai, man tinka, – priduria.

– Atlieku vidaus tyrimus.

Dar gurkštelėjęs suvokiu, kad vėl noriu parūkyti.

– Šniukštinėji kitus policininkus?

– Taip.

– Maniau, kad tokia garbė suteikiama tik šešiasdešimtmečiams dėdulėms. Kiek tau? Trisdešimt?

– Trisdešimt treji.

Nužvelgia baro stalviršį. Tamsus ir švarus. Suraukusi antakius paima šluostę ir dar pablizgina.

– Neįprasta, kad trisdešimt trejų metų žmogus darbuojasi VT, – ištariu. – Tačiau pasitaiko.

– Tikriausiai esi geras policininkas, – sako padėdama šluostę ir palinkdama virš baro.

Ana vilki tamsius marškinius atraitotomis rankovėmis ir virš krūtinės prasegtomis sagomis. Ant kaklo – plona grandinė su juodu pakabučiu. Pažvelgiu į papuošalą, paskiau į stiklinę. Šviesa mirkteli. Čia nėra langų.

– Nelabai. Turiu trūkumų.

– O kas jų neturi? – atsako ji. – Tau tikrai trisdešimt treji?

– Taip.

– Maniau, kad mažiau.

– Meluoji.

Šypsosi.

– Taip. Manyk, kad tai komplimentas.

Vėl matau save veidrodyje. Akimirka atvaizdas, regis, praskysta ir tampa permatomas. Per ilgai buvau civilis. Iš tiesų manęs čia nėra.

– Kodėl tapai policininku?

– O kodėl tu tapai barmene?

Atrodo, susimąsto, ką atsakyti. Aš galvoju apie negyvos moters rankoje blykstelėjusią grandinėle. Laužau galvą, kas tai galėtų būti. Bluostui sudėti reikalingas amuletas? Gal, nors vargu. Atrodė specialiai įsprausta į delną. Išsitraukęs mobilųjį susirandu tos moters nuotrauką. Žiūriu, tarsi akys galėtų bet kada atsimerkti.

– Manau, kad visi turi kuo nors užsiimti, kol siekia to, ką iš tiesų nori daryti, – ištaria ji galiausiai.

– Būtent, – pritariu dar patraukdamas iš stiklo. Pažvelgiu į nuotrauką telefone ir parodau Anai. – Gal pažįsti?

Ana apžiūri.

– Ne, nepažįstu.

- Gali būti vardu Rebeka.
- Papurto galvą.
- Nepažįstu.
- Vis tiek buvo verta pabandyti.

Palieku Aną, kai užkelia ant stalo pirmąją kėdę. Senas sieninis laikrodis rodo be kelių minučių tris, tačiau daugiau BARE nėra jokių požymių, kad tai galėtų būti tiesa.

– Žinai, gali man paskambinti, – ištaria, kai paliečiu durų rankeną. Atsigrežiu.

– Neturiu numerio.

– Susirasi, – atsako užkeldama antrą kėdę. Garsiai pokšteli medis į medį. – Jei ne, vis tiek netrukus pasimatysime.

Šviestuvai vėl mirkteli. Paspaudęs rankeną išeinu iš BARO. Galvoje jaučiu lengvą ir malonų svaigulį.

Naktis Stokholme pasidarė žvarbesnė. Jei Anai už nugaros kabėjęs laikrodis nemelavo, dar kelias valandas bus tamsu. Akies krašteliu pastebiu šmėkštelint šešėlį. Sustingstu ir atsisuku. Kažkas mane seka, esu tuo tikras, bet kai nužvelgiu gatvę, joje nieko nėra, tik iš raudonos į žalią persijungiantis šviesoforas, už poros sankryžų išsukantis automobilis ir su tamsa augantis, vienišas sielas praryjantis didmiesčio ošimas.

Kai grįžtu į Čepmeno gatvę, prie įspėjamosios juostos stovi kelios mašinos: dar viena policijos ir kelios žurnalistų iš TT, SVT ir „Aftonbladet“. Taip pat blizgantis sidabrinis furgonas su tamsintais stiklais ir juodomis raidėmis ant šono: „AUDACIA AB“. Gatvė užtvirta, aplink juostą būriuojasi žmonės, policijos automobilių žibintų šviesoje virtę juodais siluetais. Šen bei ten blykšteli fotoaparatai. Kažkas furgono aukštyje ištempia brezento gabalą ir fotoaparatai suspragsi

intensyviau. Spėju pamatyti neštuvus ir juos laikančias rankas, bet daugiau nieko.

Mėlynų švyturėlių nebėra. Mirties signalai išjungti, liko tik fotografų blykstės ir šalia juostos stovinčiųjų atodūšiai. Galbūt iš susijaudinimo, bet greičiau iš nusivylimo. Dviejų uniformuotų policininkų laikomas brezentas uždengia viską, ką smalsuoliai tikėjosi pamatyti. Lavoną išnešę du vyrai sėda į sidabrinį furgoną ir atsargiai išrieda iš aptvertos zonos.

Per galines duris grįžtu į Čepmeno gatvės 6 namą. Durys pirmame aukšte praviros. Viduje girdžiu Gabrielio Birko balsą. Ištempta įspėjamoji juosta kabės čia dar kelias dienas, o gal ir ilgiau. Aš esu nušalintas. Nuo to ir nuo viso kito. Grįžtu į butą ir atsigulu į lovą tarsi pabudęs vos prieš kelias minutes.

Visai paryčiais kambariu nuvilnija keistas virpulis.